

се случајевима чак појављују сумње да ли Уставни суд треба да решава такве спорове. На пример, у Бугарској још није сасвим јасно зашто Уставни суд треба да решава спорове о законитости избора народних посланика, док предмете везане за резултате општинских избора и избора градоначелника треба да решавају управни судови. На крају крајева, управо нам примена омогућава да изводимо закључке о месту одређеног органа власти. Уставни судови се оснивају пре свега како би разматрали уставност закона и то треба схватити као кључну функцију приликом утврђивања њиховог правног статуса и деловања. С друге стране, Уставни суд је овлашћен да даје обавезујуће тумачење Устава. Самим тим његово деловање поприма много другачију перспективу.

У начелу, проблем класификације овлашћења Уставног суда није решено теоретски, али је доста значајно јер омогућује уобличавање саме идеје о суштини Уставног суда. Ако претпоставимо да природа овлашћења која су му поверена представља критеријум, морамо признати да Уставни суд поседује основна овлашћења везана за вршење провере уставности, укључујући и усаглашености међународних уговора с Уставом и тумачење Устава, као и субсидијарна овлашћења, која обухватају сва остала овлашћења. Суду су поверена остала овлашћења која има на располагању због њиховог непосредног утицаја на функционисање и стабилност политичког система. Овлашћења о којима је реч се, међутим, разликују по суштини: у оба случаја је у питању решавање правног спора важног за стабилно функционисање политичког система и управљање државом, али се параметри и садржај ових правних спорова разликују. Стога се чини природним повлачење разлике између контроле уставности у ужем смислу те речи и осталих случајева који се тичу уставног судства, који се решавају на основу различитих овлашћења у зависности од њихове материје. Међутим, с обзиром на то да ова потоња овлашћења нису одлучујућа, она се не могу наводити као аргумент у разматрањима суштине активности која се спроводи.

Да закључим, израз „контрола уставности“ не треба да нас доведе у заблуду. Не ради се о некој врсти надлежности, поред класичних облика надлежности. Разлика лежи у суштини овлашћења која се врше.

Заједнички елемент, уколико и даље покушавамо да утврдимо шта им је заједничко, лежи у чињеници да се поступак спроводи и пред Уставним судом и пред осталим судовима, тј. они следе кораке прописане правом у низу који доводи до одлучивања о акту. Свака надлежност је организована као поступак, било да је у питању контрола уставности или остали облици класичне надлежности. То, међутим, само по себи није довољно да би се доказало да постоје различите врсте „надлежности“ истог порекла.

Апстракт.